

ביקור שורשים במצ'יוב, אוגוסט 1998

כיצד מתרשם הדור השני?

"הגענו למצ'יוב. אמא דרוכה, מתוחה, שקטה ומופנמת. זוכרת הכל, אפילו יודעת לכוון אותנו לבור הסיד בו נקברו כל יהודי העיירה וסביבתה. מזהה את השביל שמוביל לחלקת הבית שאינה קיימת עוד. מחפשת גוי לנסות לשאול, לדבר. שמא בכל זאת משהוא ירצה לספר על אמה, אביה ואחיותיה. והנה מתקרבת אלינו אישה אוקראינית ומכניסה אותנו לביתה, הבית שהיה שייך למשפחתה. מדריכה אותנו ועיניה זולגות דמעות. לוקחת אותנו לבור ענק שם הומתו מאות מיהודי מצ'יוב, ביניהם משפחתה של אמא. משהו דוקר בליבה ולא נותן לדמעות לזרום. כשאנו חושבים על אמא, משהו נעצר בגרון. איך היא שרדה? אמא הרי הייתה ילדה קטנה בגיל ילדינו, לבדה בעולם. אין יד חמה ומלטפת יותר. איך הצליחה להישאר שפויה, אישה חזקה, דואגת, שנטעה בנו ערכים אנושיים ומוסריים. אולי היום כשאנו גדולים ונקראים דור שני ליוצאי שואה, התבגרנו שלב נוסף בחיים. היום, אחרי הסיור אנו יודעים להעריך ביתר תוקף משמעות התיאורים של אמא."

אברהם(אבי), דורית ואפרת למשפחת וסרשטרום

אסתר ומשפחתה בביקור שורשים במצ'יוב, אוגוסט 1998